

CRISULA ȘTEFĂNESCU

LBRIS

We know
books

*Trecutul vine turbat
înspre mine*

Gladiole roșii	5
Provocare	6
Statuia cu urechea ciobită.....	7
Spune-mi.....	9
Trecutul vine turbat înspre mine	11
Când pleci.....	13
O melodie, o iubire.....	15
Himera unei alte vieți.....	16
Un soldățel de plumb	17
Pe terasa de la Continental.....	18
Stânca vorbea	19
Cum de se naște raiul	21
Îmi place să te aud râzând.....	22
Exercițiu de imaginație	23
Uneori sunt geloasă.....	24
Roata vremii	25
Pescărușii.....	26
Pericol	27
Pasărea	29
La ușa mea bate cineva.....	30
Fata cu stea în frunte	32
Păpușa de sticlă	33
Inimă de piatră.....	34

O femeie ciudată	35
Cât de frumoasă e această zi	37
Îmbrățișare.....	38
La ce bun	39
În noapte.....	41
O altă primăvară.....	42
Am mii de întrebări	43
Nu-mi desena inima.....	44
Ai putea tu să-mi cânti?	45
Aș fi putut să te iubesc.....	47
Mă agăț de amintirea ta.....	49
Câinii de pază	50
Când voi pleca.....	52
Ceasul	53
Toamnă.....	54
Atâția ani.....	55
Din oglindă	56
Totul era de bronz.....	57
Artă poetică.....	58
Cine?	60
Trebuie să existe ceva.....	61
Stele pe cer.....	62
O, tu, iubirea mea.....	63
Tăcere.....	66
În rest nimic.....	68
Cumva îngrijorată	70
Referințe critice	71
Notă bibliografică.....	75

Pe masa cu gladiole roșii,
ofilite acum,
așez o ceașcă
cu cafea fierbinte
și-n scrumieră
o țigară aprinsă
să ardă nefumată
până s-o face scrum.
Te-oi întrupa poate cumva
himeră
din aburii cafelei și din fum.

Provocare

În fiecare zi
încercam să te iubesc mai mult
decât în ziua precedentă.

O competiție cu mine însămi
din care ieșeam mereu învingătoare!

Apartin celor ce nu renunță niciodată.
Nici chiar atunci
când nu mai au pentru ce să lupte.

Nu mă pune s' aleg
din urechea ciobită
a unei statui
cuvinte rostite cândva.
Orice aş face,
nu le mai pot aduna.

Din belşug burduşită
cu deşarte iluzii
cum c-ar fi o zeiţă
nemuritoare,
prăvălită în mare,
printre alge albastre
şi pietrele reci,
statuia cu urechea ciobită
îşi doarme neîntoarsă
somnul de veci.

Nu mă pune s' aleg
din urechea ciobită
a acelei statui
cuvinte rostite cândva.
Au fost,
s-au dus,
au rămas undeva.
Oricât aş vrea,
nu le mai pot aduna.

Spune-mi,
ai văzut tu vreodată
herghelii de cai aproape vii
pe care să nu-i poți stăpâni
galopând pe plajele goale
ale unor tărâmurii imaginare,
spre ținte nevăzute?
Ai văzut?

Spune-mi,
poți tu să înțelegi cât de adâncă
este pasiunea mea de a visa,
c-aș putea dormi zile întregi
fără să fac nimic altceva?
Și cât de deșartă se arată a fi
până și iluzia mea?

Spune-mi,
te-ai întrebat tu vreodată?
de ce în toți anii
și în toate visele mele,
fericite sau sumbre,
eu, umbră între umbre,
numai și numai
umbra ta am visat?
Spune-mi, te-ai întrebat?